

Amb una actitud digna d'elogi, pressionant, amb una disciplina tàctica que ni el gol en fred de Raúl va poder trencar i, sobretot, amb el suport d'un públic entregat, l'Espanyol va aconseguir tres punts bàsics per no sentir al clatell l'alè dels que ocupen llocs de descens i per sommiar en l'acostament a posicions més d'acord amb el nivell de joc que l'equip de

EDITORIAL

Un globus que ja es desinfla

Flores està desenvolupant. El Madrid va acabar baixant els braços, trencat davant un equip jove que el va superar clarament i que va demostrar que l'equip de somni que ho ha de guanyar tot és més feble del que ens venen i que viu

en un globus inflat al màxim que ahir es va començar a desinflar. És cert que el Madrid és finalista de la Copa i que se la juga a casa; que està ben situat en la Champions; i que encara que ha perdut el lideratge, empata amb el Celta.

Tan cert com que el Dèpor li pot complicar la vida; que queda molta Champions fins a Glasgow; i que amb l'Alavés, el València i el Deportivo seguint-lo de prop té aquell Barça que donaven per enterrat a només quatre punts. El Madrid ha subestimat aquesta lliga que si és tan igualada no és pels mèrits dels blancs sinó pel desmèrit de tots els altres.

HO DIUEN ELS LECTORS...

Correu Ronda Sant Pere, 19-21, 7è 6a. 08010 Barcelona. c/Santa Eugènia, 42. 17005 Girona
Telèfon 902 36 99 99
Adreça electrònica el9@el9.com

Eleccions, per què no?

Rexach —per si sol— no és el problema. Els jugadors, tampoc. Filant prim, ni ho és la qüestionada estructura esportiva del club. La fondària de l'actual crisi i desori general és més profunda i ve de lluny. Aquesta institució centenària, sacsejada ara per tots cantons, no té ni model definit ni projecte a llarg termini, tot i que l'amic Joan ens vengui el contrari. Tot el seguit de misèries que han acompanyat fins ara el mandat de Gaspart, que culminen en el grotesc espectacle contra l'Osasuna, són els símptomes d'aquesta manca de programa. Després d'un any i mig al davant de l'entitat (i amb un bon grapat de manaires, president al capdavant, amb més de 20 anys d'experiència en càrrecs directius) hi ha ben poc a oferir: l'actualització del cens, l'inici de les obres de la ciutat esportiva i uns acords estratègics de difícil avaluació. Esportivament, el balanç és calamitos. Ni un títol, ni espectacle futbolístic, ni indicis que se'n pugui veure. Els actuals dirigents no han tingut més remei que acceptar que aquí sí que hi ha crisi. Les evidències són aclaparadores. Però Gaspart no vol anar més enllà. El Barça té mala peça al teler al primer equip de futbol, però la institució funciona. Com diu un conegut meu: al soci no se'l pot enganyar... més. Com pot funcionar una entitat que amb poc més d'un any ha passat de gairebé un centenar de directius a una vintena? Que ha tingut un ball de càrrecs executius que semblaven les sevillanes que organitza cada any el benivolgut Justo Molinero? Està en el bon camí una societat en què

els seus vicepresidents malparlen *sotto voce* del seu president? I no parlem de l'escàndol de les comissions, del paper dels assessors, del deute econòmic que ningú no piula. Això no és una crisi institucional? Si a tot plegat hi afegim la pèrdua d'imatge a Europa i arreu del món i el menfotisme que es viu al nostre país el panorama és ben galdós. No crec que sigui exagerat parlar d'un Barça en estat de descomposició i degradació. I quan s'arriba a aquest punt, quan s'esgoten el projecte, les idees i les solucions, cal el bisturí. Gaspart va ser elegit democràticament, de manera neta i inqüestionable. Però el model (si n'hi ha) no té ni deu minuts més de vida. I els estats d'opinió canvien. El discurs no és creïble per gairebé ningú. Per què no hi pot ha-

ver eleccions? O és que el que hi ha ara a Can Barça és tan intocable com la Constitució que ara tan defensen els conversos que habiten a la Moncloa? L'amic Joan segur que pensa en la *sétima* de Lorenzo Sanz Mancebo. A aquest model sí que s'hi apunta. Tots la volem —la Champions, és clar—, però no deixaria de ser un regal enverinat. Ah, per cert! On és l'oposició? Perdó, l'alternativa. / SÍ-VIA TORRES CALBÓ.

Carta a l'amic Joan

Segurament no és el millor moment per escriure aquesta carta, però la meua indignació m'ho fa fer. El problema d'aquest Barça és molt greu i vostè, com a president, hauria de prendre mesures. En primer lloc, l'entrenador,

el Sr. Carles Rexach. Ell mai no ha tingut les idees clares pel que fa a sistemes de joc i maneres de jugar. Serveixi com atenuant que ell mai no es va oferir com a candidat per ocupar la banqueta i que el càrrec li va tocar per falta d'alternatives. Però el més important és la pèrdua de respecte que pateix envers els jugadors. Un entrenador no pot amenaçar amb deixar-los sense vacances si els resultats no acompanyen i tot i això donar-los nou o deu dies. Fins i tot dos jugadors se'n van prendre més, però tampoc no pot recriminar-los de fer pública la vida privada d'algun d'ells i després anunciar que ell no sabia res de la famosa festa a Madrid. Si ho coneixia, que no ho dubto, com a mínim no els hauria d'haver fet jugar.

En segon lloc, la plantilla. Una plantilla confeccionada a base de talonaris, suposades comissions a tercers i fixatges d'estrelles que no acaben d'encendre's. Aquests jugadors no senten cap més color que no sigui el dels diners que el club els paga. Però això no és el pitjor, perquè si el rendiment d'aquests jugadors fos el correcte ningú no recordaria aquest sentiment que pertany a temps passats.

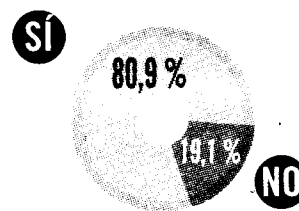
Per últim, vostè, Sr. Joan Gaspart. No li negaré la gran il·lusió que ha tingut per ser president, però ara que ja ho és convoqui eleccions i deixi entrar sang nova en aquest club. Espero i desitjo que aquestes ratlles no caiguin en un sac buit i serveixin per alguna cosa. Atentament. / JOSEP ALEGRÍ CA-SADEMONT.

LA BARRILA DE L'AVI

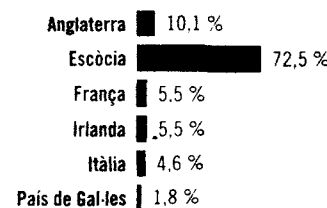

EL LECTOR digit@l

El Barça és capaç de guanyar la Lliga de Campions?

Qui és el favorit per guanyar el torneig Sis Nacions de rubí?

Votacions: www.el9.com